

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.T.K.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-7/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 9. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-7/SO-2016, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 1. 2016, čj. OAM-3163-15/ZR-2015, kterým byla dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu

cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Na věc samou mělo rovněž vliv usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 6. 2016, č. OAM-3163-24/ZR-2015, kterým správní orgán rozhodl podle § 41 správního řádu ve výroku I. tak, že žádosti o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu a žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání se nevyhovuje, a ve výroku II. správní orgán žádosti nepřiznal odkladný účinek dle § 41 odst. 3 správního řádu; rozhodnutím žalované ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-6/SO-2016 bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání proti tomuto usnesení a usnesení bylo potvrzeno. Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Žaloba

V první řadě žalobkyně namítala, že správní orgány při vydání předmětných rozhodnutí nepostupovaly v souladu s platnými právními předpisy a samotné správní řízení bylo vedeno v rozporu s platnými právními předpisy upravující především vedení řízení v zájmu ochrany práv a oprávněných zájmů účastníků řízení, a tedy bylo porušeno právo na spravedlivý proces vyplývající z Listiny základních práv a svobod či Evropské úmluvy o ochraně práv a svobod.

Žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, když se nedostatečně vypořádala s argumenty žalobkyně uplatněnými v odvolání a své rozhodnutí zcela nedostatečně odůvodnila. Je sice pravdou, že žalobkyně své odvolání podala opožděně, nicméně své podání spojila s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, kterou velice podrobně a precizně odůvodnila. Žalobkyně detailně vylíčila, z jakých důvodů žádá o prominutí zmeškání lhůty, a proč se domnívá, že její práva byla poškozena. Přes rozsáhlou argumentaci žalobkyně žalovaná odůvodnila skutečnost, že rozhodla o žádosti o prominutí nevyhovět zcela nedostatečně a zcela nepřezkoumatelným způsobem. Pochybení žalované je dle žalobkyně o to horší, že v případě řízení o zrušení trvalého pobytu se jedná o řízení vedené z moci úřední, a tedy by na správní orgán v tomto ohledu měly být kladeny vyšší nároky. Žalovaná dle názoru žalobkyně nedostatečně zvážila a odůvodnila prominutí zmeškání opožděného podání, aniž by vzala na zřetel složitou situaci žalobkyně a naprosto se nezabývala přiměřeností svého rozhodnutí a tuto ani nezvážila.

Žalobkyně dále namítala, že napadané rozhodnutí považuje za nezákonné stran nedostatečného přezkumu rozhodnutí nalézacího správního orgánu dle § 92 odst. 1 správního řádu. Dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu „*Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*“

Žalobkyně považovala postup žalované, jakým se vypořádala se svou povinností zkoumat předpoklady pro zahájení přezkumného řízení či obnovy řízení za nedostatečný

a nezákonný. Kdy odůvodnění žalovaného stran možnosti provedení přezkumného řízení, či obnovy řízení je dle žalobkyně nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalovaná se rovněž dle žalobkyně vypořádala zcela nedostatečně s přiměřeností rozhodnutí a s přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, čímž nadále zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhovala, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že odmítá námitky uvedené v podané žalobě a v dané věci odkázala na obsah svého rozhodnutí ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-7/SO-2016, kterým bylo odvolání zamítnuto jako opožděné a dále na rozhodnutí ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-6/SO-2016, kterým žalovaná potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ve věci neprominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Podle názoru žalované obě rozhodnutí splňují všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí a jsou přezkoumatelná. Žalovaná se v případě opožděného odvolání rovněž zabývala tím, zda nebyly dány podmínky pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Takovéto důvody však neshledala. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem dne 16. 8. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Mimo jiné odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, čj. 8 A 71/2014-45. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobkyně zmeškala lhůtu k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 16. 1. 2016, čj. OAM-3163-15/ZR-2015, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně pobývala mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni zasláno, na adresu ... Podle dokladu o doručení bylo prvoinstanční rozhodnutí žalobkyni doručeno fikcí v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu dne

1. 2. 2016, čímž také nastaly účinky doručení. Ode dne 2. 2. 2016 běžela 15-ti denní odvolací lhůta, která uplynula dne 16. 2. 2016. Dne 17. 2. 2016 rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci. Dne 16. 5. 2016 žalobkyně podala blanketní odvolání spolu s žádostí o určení neplatnosti doručení rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016 a žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Dne 3. 6. 2016 žalobkyně doplnila podané odvolání. Správní orgán I. stupně dne 22. 6. 2016 vydal usnesení, kterým nevyhověl žádosti o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 1. 2016 a žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v § 41 odst. 2 ve spojení s § 24 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně dne 30. 6. 2016 proti tomuto usnesení podala blanketní odvolání, které dne 18. 7. 2016 doplnila jeho odůvodněním. Dne 25. 8. 2016 žalovaná prominutí zmeškání lhůty zamítla a potvrdila napadené usnesení, kterým správní orgán nevyhověl výše uvedené žádosti. Dále téhož dne 25. 8. 2016 žalovaná dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítla odvolání proti rozhodnutí ze dne 16. 1. 2016, čj. OAM-3163-15/ZR-2015 jako opožděné.

Dle § 41 odst. 2 správního řádu platí, že: „Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.“

Podle § 41 odst. 3 správního řádu „Správní orgán může požádání o prominutí zmeškání úkonu přiznat odkladný účinek, pokud podateli hrozí vážná újma a nevznikne-li přiznáním odkladného účinku újma způsobená dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu převyšující újmu hrozící podateli.“

Dle § 41 odst. 4 správního řádu „Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.“

Dle § 92 odst. 1 správního řádu „Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“

Soud uvádí, že při přezkumu zákonnosti rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu, pro opožděnost, současně posuzoval i otázku zákonnosti druhého rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání a určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu. Tento postup je na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 9 As 88/2007-49, (všechny rozsudky kasačního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) který mj. vyslovuje následující závěr: „(...) Otázkou tedy zůstává, zda rozhodnutí vydané podle § 41 správního řádu, o prominutí zmeškání úkonu, je úkonem předběžné povahy, které je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. b) s. ř. s. (...) Dle Nejvyššího správního soudu

je rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, čj. 2 Afs 183/2005-64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání. V duchu výše uvedeného v projednávané věci postupoval také odvolací správní orgán, který vyčkal, až rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu (zde lhůty pro podání odvolání) nabude právní moci, a poté ve věci s konečnou platností rozhodl. (...) Z výše uvedeného tak vyplývá, že byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.“. V tomto případě je tedy možné, aby se při posuzování otázky přezkumu rozhodnutí, které bylo vydáno na podkladě § 41 správního řádu, mohly dovodit i finální závěry pro řízení ve věci samé, tj. pro posouzení, zda byly naplněny podmínky pro zamítnutí odvolání z důvodu opožděnosti.

Zdejší soud se tedy zabýval toliko otázkou opožděnosti odvolání a možností prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, stranou pozornosti soudu tak zůstaly případné žalobní námitky směřující k meritu věci. K tomu soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011 - 87, v němž bylo mj. konstatováno: „(...) V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75.“. Krajský soud tudíž posuzoval, zda odvolání bylo podáno včas či opožděně, resp. zda zde existovaly určité okolnosti, pro které by bylo možno prominout zmeškanou lhůtu pro podání odvolání.

Žalobkyně k existenci překážky ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu namítala, že v odvolání detailně vylíčila, z jakých důvodů žádá o prominutí zmeškání lhůty, a proč se domnívá, že její práva byla poškozena. Soud k tomuto uvádí, že v odvolání proti usnesení ze dne 22. 6. 2016, čj. OAM-3163-24/ZR-2015 žalobkyně konstatovala „*Účastnice zde v reakci na argumentaci správního orgánu uvádí, že po celou dobu, tedy od zaslání rozhodnutí, až téměř k nahlížení do spisového materiálu, kdy se o rozhodnutí dozvěděla, pobývala mimo území České republiky, konkrétně v Německu, což je připravena dosvědčit svědeckou výpovědí.*“

Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, čj. 7 Azs 13/2015 - 28, který se zabýval výkladem neurčitého právního pojmu „závažné důvody“ ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu: „*Závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu.*“ Dále soud poukazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 26. 10. 2016, čj. 8 Azs 57/2016-36, který uvádí „*Za „závažné důvody“ tak lze považovat například velmi vážný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci, ale i souhrn negativních skutečností na straně cizince. (...) Objektivní povaha „závažného důvodu“ vyplývá z toho, že jej účastník neplánoval a nastal bez možnosti jeho ovlivnění účastníkem. „Závažným důvodem“ je tedy skutečnost nahodilá, mimořádná, nikoliv závislá na vůli účastníka.*“

Soud konstatuje, že žalobkyně byla povinna tvrdit a také prokázat, že se ocitla v situaci, která nastala bez jejího zavinění a přivodila existenci závažného důvodu (§ 41 odst. 4 správního řádu). Tak tomu ale v nyní posuzované věci nebylo. Žalobkyně ani v rámci žádosti o prominutí zmeškání lhůty podané dne 16. 5. 2016 tyto skutečnosti neuváděla, ani takovou situaci neargumentovala. Žalobkyně až v rámci odvolání proti usnesení ze dne 22. 6. 2016, čj. OAM-3163-24/ZR-2015, uvedla, že se v době od zaslání rozhodnutí, až téměř k nahlížení do spisového materiálu (přibližně od 20. 1. 2016 do 5. 5. 2016) nacházela mimo území České republiky, konkrétně v Německu, přičemž k tomuto tvrzení nepřiložila jediný důkaz, který by tuto skutečnost prokázal. Tedy toto tvrzení samo o sobě neprokazuje nepřítomnost žalobkyně v místě doručování v rozhodné době.

Zdejší soud dále uvádí, že tvrzenou cestu do zahraničí nelze bez dalšího považovat za objektivní skutečnost, která nastala bez zavinění žalobkyně. Žalobkyně si byla vědoma toho, že ministerstvo vede správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Za tohoto stavu tedy mohla a měla předpokládat, že ministerstvo v době její zahraniční cesty může vydat rozhodnutí, které ji bude doručovat. Žalobkyně přitom ani v náznaku netvrdila, že tuto cestu uskutečnila zcela mimořádně, aniž by ji předem plánovala. V takovém případě musela být srozuměna i s důsledky, které z uvedeného vyplývaly, tedy s nemožností seznámit se s obsahem doručované zásilky a s nemožností bránit se včas správnímu rozhodnutí, které je v její neprospěch. Zdejší soud má za to, že pouhá dočasná nepřítomnost žalobkyně v místě doručování znamenající nemožnost dozvědět se o vydání správního rozhodnutí, není sama o sobě dostatečným důvodem pro prominutí zmeškání úkonu.

Soud se dále zabýval otázkou, zda se v daném případě jednalo o opožděně podané odvolání či nikoliv, tj. zda prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni na adresu ..., dne 1. 2. 2016 fikcí doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu.

Podle § 20 odst. 1 věty první správního řádu *„Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.“*

Podle § 23 odst. 1 správního řádu *„Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.“* Podle § 23 odst. 4 správního řádu *„Adresát se vyzve vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.“*

Podle § 24 odst. 1 správního řádu *„Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“*

Problematicke doručování písemností se mimo jiné věnuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 7 As 130/2012 – 29, který uvádí, že: *„O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004. (...) Podmínkou fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje. (...) Postup předcházející nastoupení fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 oproti dřívější právní úpravě eliminuje závažné dopady případného pochybení poštovního doručovatele. Ten je totiž podle § 23 odst. 4 téhož zákona povinen i v případě, že se adresát na dané adrese dle jeho zjištění nezdržuje, vložit oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Adresát se tak může snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva v řízení účinněji chránit.“*

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně po svém příjezdu na území České republiky nahlásila dne 5. 10. 2015 novou adresu pobytu, a to ... Potvrzení o zajištění ubytování bylo vystaveno na dobu od 30. 9. 2015 do 30. 9. 2017 vlastníkem nemovitosti. Dne 10. 11. 2015 žalobkyně osobně převzala písemnost týkající se oznámení o zahájení správního řízení, tedy byla si vědoma probíhajícího správního řízení. Dále na výše uvedené adrese převzala dne 16. 11. 2015 předvolání k výslechu. Dne 2. 12. 2015 v rámci provedeného výslechu, žalobkyně uvedla předmětnou adresu jako adresu hlášeného pobytu a potvrdila, že se na této adrese také

skutečně zdržuje. V průběhu prvoinstančního řízení žalobkyně neučinila výslovnou žádost o doručování na jinou adresu.

Soud dále konstatuje, že správní orgán I. stupně splnil podmínky pro doručování dle správního řádu, neboť doručil prvoinstanční rozhodnutí na adresu žalobkyně ... při její nepřítomnosti na místě doručení jí zde bylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení písemnosti spolu s poučením, kde lze písemnost vyzvednout a s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Doručení napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka však již bylo nadbytečné, neboť prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu již desátým dnem ode dne, kdy bylo připraveno k vyzvednutí, tj. dne 20. 1. 2016. Jelikož si žalobkyně písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedla, zásilka byla vrácena správnímu orgánu dne 2. 2. 2016. Rozhodnutí tedy bylo doručeno 1. 2. 2016 ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.

Soud má tedy za to, že z průběhu správního řízení a současně s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno v souladu se zákonem a není zřejmé, že by žalobkyně byla osobou, jíž se prokazatelně nedařilo během řízení doručovat, a tudíž nebylo nutné ustanovit opatrovníka nebo doručit veřejnou vyhláškou.

Soud neshledal důvodnou ani námitku dopadu přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Trvalý pobyt žalobkyně byl zrušen dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení není upravena povinnost správního orgánu posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, oproti § 77 odst. 2 téhož zákona, který váže splnění podmínek pro zrušení platnosti k povolení trvalému pobytu na posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Zákon o pobytu cizinců tedy rozlišuje, kdy jsou správní orgány povinny rozsah přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat, a v kterých případech tato povinnost zákonem stanovena není. V dané situaci správní orgán prvního stupně nepochybil, když se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezabývaly, jelikož ustanovení týkající se daného případu tuto povinnost neukládají. Samotný žalovaný rovněž nepochybil, neboť předmětem jeho rozhodování byla pouze procesní otázka včasnosti, či opožděnosti odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 16. srpna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková